

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 575/11
13.01.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде Републике Србије за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 9 У. 19206/10 од 30.08.2011. године, уз учешће противне странке М.М. из З, у предмету оцене рада и престанка радног односа државном службенику, у нејавној седници већа одржаној дана 13.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу I диспозитива уважена је тужба тужиоца М.М. из З. и поништено решење Министарства трговине и услуга Републике Србије, Секретаријата министарства број 112-01-9/437/2010-05 од 15.01.2010. године. Тим решењем у ставу 1 диспозитива М.М. државном службенику, распоређеном на радном месту начелника Одељења – тржишног инспектора, у звању вишег саветника, Одељење тржишне инспекције Зајечар, Сектор тржишне инспекције, у поступку провере квалитета рада одређује се оцена "не задовољава", а у ставу 2 диспозитива тог решења државном службенику престаје радни однос даном коначности овог решења. У ставу II диспозитива побијане пресуде обавезује се тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 1.370,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због битних повреда прописаних чланом 49. став 3. Закона о управним споровима, подносилац истиче да је оспорено решење донето на основу члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, који је lex specialis и који је донет по хитном поступку како би се у одређеном року спровео поступак рационализације, односно смањења републичке администрације. Указује да је чланом 10. наведеног закона прописан поступак оцењивања квалитета рада државних службеника и да је у ставу 4. тог члана предвиђено да је решење о оцени државног службеника коначно и да се против њега може покренути управни спор. У захтеву подносилац не оспорава чињеницу да коначност решења фактички настаје његовим достављањем странци, али сматра да је Закон о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији дао решењу о оцени квалитета рада државног службеника својство коначног решења, па није било разлога за доношење два одвојена решења. Такође, сматра да је неодржив став суда да је решење о престанку радног односа требало донети по члану 132, а у вези члана 131. Закона о државним службеницима, јер у члану 131. тог закона оцена о квалитету рада "незадовољава" није прописана као правни основ за престанак радног односа по сили закона, а што би иначе значило искључивање и занемаривање одредбе члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, по коме је започет поступак и по коме треба и да се заврши. Истичући још да је побијана пресуда неразумљива и неизвршива и да је истом битно повређен закон на штету подносиоца, предлаже да Врховни касациони суд укине ту пресуду.

У одговору на захтев противна странка предлаже да суд исти одбије као неоснован. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца, јер нису били испуњени услови да се тим решењем одлучи и о оцени државног службеника и о престанку његовог радног односа, будући да је коначност решења о оцењивању предуслов за доношење решења о престанку радног односа. Такође, по налажењу Управног суда, оспорено решење је фактички неизвршиво у делу који се односи на престанак радног односа, јер датум престанка радног односа није диспозитивом одређен.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка, уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање. Основано је Управни суд у побијаној пресуди нашао да је тужени орган, сходно члану 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Сл. гласник РС" број 104/09), био дужан да донесе одлуку о оцењивању државног службеника, јер од те оцене зависи његов радноправни статус, с обзиром да је ставом 5. члана 10. наведеног закона прописано да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена "не задовољава" престаје радни однос даном коначности решења. Такође, правилан је закључак Управног суда да је одлуку о оцењивању требало доставити државном службенику, како би иста постала коначна, па тек након тога у смислу члана 132. Закона о државним службеницима ("Сл. гласник РС" бр. 79/05... 104/09), донети решење којим ће се утврдити разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао. Затим, основано је побијаном пресудом утврђено и да је став 2 диспозитива оспореног решења неизвршив, јер је у истом наведено да државном службенику престаје радни однос даном коначности овог решења. Ово са разлога што је одредбама члана 198. Закона о општем управном поступку прописано, између осталог, да диспозитив мора бити одређен, а што у конкретном случају није, јер дан коначности решења у диспозитиву није наведен. Стога је по утврђивању датума са којим је државном службенику престао радни однос, односно када је одлука о оцењивању постала коначна, а која околност се утврђује на основу доказа о извршеном достављању тог решења, требало донети посебно решење о престанку радног односа државном службенику.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да указивање Управног суда на примену члана 132. у вези члана 131. Закона о државним службеницима значи искључивање и занемаривање члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, по коме је започет поступак, па је нашао да су ти наводи неосновани. У образложењу побијане пресуде члан 131. Закона о државним службеницима се и не помиње, а чланом 132. истог закона, у ставу 1 је прописано да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководиоца доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан кад је радни однос престао. Из оспореног решења и побијане пресуде произилази као неспорно да је државном службенику М.М. радни однос престао по сили закона и то члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији и о тој околности је требало одлучити посебним решењем на начин регулисан чланом 132. Закона о државним службеницима који уређује права и дужности државних службеника и чијом применом није искључена и занемарена примена Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији.

Цењени су и наводи захтева да у конкретном случају није било потребно донети два одвојена решења јер је Закон о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији дао решењу о оцени квалитета рада државног службеника својство коначног решења, па је Врховни касациони суд нашао да су ти наводи неосновани. Ово са разлога што, према оцени овог суда, решење у управном поступку не може постати коначно пре него што се уручи странци.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.